

מרקי (לורנס) מרקוסון

היום יש הרבה אמנים בכפר הנשיא, אבל פעם, כשאמרנו צייר בכפר הנשיא אמרנו מרקי.

לנו המבוגרים, מרקי הוא צייר, גנן, בעלה של בת שבע ואבא של פלוא, שרה'לה, אסנת וששון.

ועוד משהו, מרקי הוא צייר, גנן ורקדן. בימים הטובים של המסיבות שהיו לנו, היה כיף להסתכל על מרקי רוקד, לרוב עם בת שבע.

מרקי היה צייר-רקדן, כשתנועות ידיו המציירות היו התנועות של רקדן, וגם הרגליים השתתפו בריקוד הציור. הוא היה צייר-גנן מתוך המשיכה אל היפה שבחיים, אל האסתטי, אל הפרחים ואל הנופים שעוטפים את כפר הנשיא.

מרקי נולד בגלזגו, סקוטלנד, לפני 92 שנים. בנעוריו הוא הצטרף לתנועת "הבונים", וקישט את קירות המועדון בציורי הקיר שלו.

אחרי סיום לימודיו בתיכון, הוא למד 4 שנים בביה"ס לאומנויות של גלזגו, ומשם בגיל 21 נסע להכשרה ברדינג. מההכשרה ברדינג הוא נשלח להכשרה בדבלין, ושם בקיץ 1955, הוא הציג במשך כמה שבועות את תערוכת היחיד הראשונה שלו.

ב-23.12.56 מרקי ובת שבע עלו ארצה כחברי גרעין ג' לעמיעד, ושם הם התחתנו. באותה תקופה הגיעו כבר ראשוני גרעין ה' לכפר הנשיא ומרקי ובת שבע באו לבקר אצל חבריהם בכפר הנשיא. הם לקחו להם את השבת שהגיעה להם באמצע השבוע, כפי שהיה נהוג בימים ההם, ובאו לבקר.

וכך הם יצאו לדרך. מראש פינה הם התחילו לצעוד ברגל לכיוון כפר הנשיא, דרך שדה התעופה, כמובן. כשעברו את שדה התעופה עצר לידם רכב. ג'וני טנא הנהג אסף אותם. מיד הוא התחיל לשוחח אתם, לשאול שאלות, לספר להם על כפר הנשיא, ככל שהתארכה הנסיעה הקצרה למשק. המרקוסונים נפרדו ממנו בתחושה, שהנה יש פה אנשים נחמדים ומסבירי פנים.

בעמיעד, אמנם אף אחד מהוותיקים לא דבר אתם מעולם, אבל בעמיעד היה נייר טואלט בבתי השימוש, ואילו בכפר הנשיא, השתמשו בנייר עיתון (ובת שבע

מוסיפה, שהיו גם בני מזל שקיבלו עיתונים מחו"ל, ואלה הודפסו על נייר דואר אוויר...).

כעבור שבועיים, כשהייתה להם שבת באמצע השבוע, הם באו שוב לבקר בכפר הנשיא. הם נפגשו עם חברי גרעין ה' שהיו כאן: אלק ועדנה, דוט וסימון ושמחה, שזה מקרוב הגיעו לכאן.

לקראת צאתם בחזרה לעמיעד, נאמר להם שהם יכולים לקבל טרמפ בבוקר עם האוטו האדום של הדואר. הם חיכו לרכב ליד המזכירות, ואז ניגש אליהם חבר ותיק, שהתחיל לשוחח אתם. תוך זמן קצר הוא זיהה את המבטא הסקוטי שלהם והם עברו לדבר ב"סקוטית". בתוך דקות ספורות התברר להם שהסבים של בת שבע, והסבים של אותו חבר חביב, ג'ו ריפקינד, היו שכנים בגלזגו.

השיחה הייתה כל כך נעימה, סבר הפנים היה חביב, והדקות עד בואו של האוטו האדום חלפו במהרה.

גם בביקור הבא הם נהנו מהכנסת האורחים, מההתעניינות של החברים הוותיקים בהם, ותוך זמן קצר הם החליטו שהם מעדיפים לחיות בכפר הנשיא. הם הגיעו לכאן בשנת 1957.

אחרי מות אביו של מרקי, הגיעה הנה אמו וחייתה בקרבנו עד מותה.

פלוא נולד כמה חדשים אחרי הגעת המשפחה לכפר הנשיא, ובמרץ 1958 מרקי ובת שבע התקבלו לחברות. אלזה בן חנוך התנדבה ללמד אותם עברית ואהבתם לכפר הנשיא לא פגה אף פעם.

מרקי נפטר ביום רביעי בבית יהונתן. מרקי הכיר את בית יהונתן לא רק מתקופה קודמת שהוא היה מאושפז שם, אלא, בעיקר, מהתקופה שבה היה בא בהתנדבות עם בובות היד שהוא היה עושה ומפעיל, ובכך משעשע את הדיירים בבית הסיעודי שלנו.

מרקי היה צייר פורה מאד. מהרגע בו נחשף לאור הישראלי הוא התלהב מהנופים שהרבה לצייר, וזאת בנוסף להרבה פורטרטים ועוד ועוד ציורים ופסלים בטכניקות שונות. הוא הציג בתערוכות רבות, ובבתים פרטיים של אנשים בארץ ובעולם.

מרקי היה מורה, בוותיקי הגליל שבתל חי, באולפן "אורן" בכפר הנשיא, בבית טורקיז בעמיעד, וגם בסטודיו שלו, והיו לו הרבה תלמידים, כולל תלמיד, ילד בעל צרכים מיוחדים מטובא, שמרקי לימד אותו אצלו בסטודיו.

בארכיון שלנו בתיק של מרקי יש אוסף של סיפורים ומאמרים שמרקי כתב ל"דברי הכפר". כדאי לכם לבקר ולראות. זאת גם ההזדמנות להודות לנעמי

פורסטר שפתחה בשבילי את הארכיון בשבת ועזרה לי למצוא חומרים ומידע, לדברים אלה שכתבתי.

בביקורי האחרון אצל מרקי לפני כחדשיים, מרקי שאל אותי כמה פעמים מדוע באתי, בשביל מה באתי. אמרתי לו שאני חברה שלו ובגלל זה באתי לבקר אותו. באותו הביקור, מה שהשאיר עלי רושם גדול, הייתה התקשורת במילים, ובעיקר במבטים, בין מרקי ובת שבע. אהבה שכזאת לא רואים כל יום.

תנחומינו לבת שבע, לפלוא, לשרה'לה, לאסנת ולששון, לבני זוגם, לילדיהם ונכדיהם, לכל המשפחה הענפה של מרקי ובת שבע.

תמר וולפין